

Varje söndag på nytt får vi tacka Gud för hans stora härlighet, när vi läser eller sjunger mässans *Gloria*. Vi tackar Gud för att han är den han är, den som genom sin härlighet och helighet står över allt annat och övergår allt vad vi kan tänka och förstå. Ändå, ja, just därför vill han till varje pris komma oss nära i vår bräcklighet och vårt elände. Han vill dela våra villkor för att ge oss del av sin verklighet. Gud blir människa för att ge oss del av sin härlighet. Han vill dela sin eviga existens med oss och ge oss det som övergår allt vad vi kan föreställa oss i våra vildaste drömmar. Redan i det första förbundet anade profeterna vad Gud ville göra för oss. ”Herrens härlighet går upp över dig... över dig uppgår Herren, och hans härlighet uppenbaras för dig” (Jes 60:1-2).

Gud vill ge sig till känna och uppenbara sitt innersta för oss. Därför föds han till vår värld i Betlehem. I det fattiga barnet döljer han nogsamt sin överjordiska härlighet för att vi skall lära oss att känna igen honom, också när han kommer i ringhet och ödmjukhet, i fattigdom och utsatthet. Sådan är Guds pedagogik. Han vill väcka det bästa till liv inom oss, vår empati och medkänsla med dem som inte är något i världens ögon. Ändå lyckas han inte riktigt dölja sin härlighet, trots att han bara har djurens stall och matho som sitt hem. Både de fattiga herdarna och de vise männens från Österlandet känner igen Guds härlighet, fast den är så väl dold i det fattiga barnet. Så skall det förbli i alla tider. Bara de som har den djupa och sanna kärleken i hjärtat kan känna igen den Gud som har blivit människa i Jesus Kristus. Gud vill inte överväldiga oss genom sitt majestät och sin härlighet. Gud vill locka fram det djupaste och sannaste inom oss. Han vill inte tvinga oss till kärlek och underkastelse genom att komma i glans och härlighet utan han väljer fattigdom och förakt. Denna *kenosis*, denna totala utblottelse som inkarnationen innebär är kristendomens adelsmärke och kännetecken. Därför tackar vi Gud för hans stora härlighet, som kommer i det fördolda och bara kan kännas igen och tas emot om vi själva är beredda att bli mindre, ödmjukare och så gå i Jesu fotspår.

De vise männen från Österlandet lär oss den sanna visdomen. De faller ner i tillbedjan och vördnad för Guds härlighet, uppenbarad i ett spädbarn som är både Gud och människa. För världen är detta dårskap och så kommer det alltid att förbli. Från krubban går det en rak linje fram till korsets dårskap. Att Gud kan lida och dö på ett kors är alltid en stöttesten för världen, som vill ha en Gud som segrar i makt och styrka och betvingar sina fiender med våld. Därför kommer man alltid att förfölja och förlöjliga dem som vill efterfölja barnet som föddes i Betlehem. Han har knappt hunnit födas, förrän maktens hantlangare vill eliminera honom och för säkerhets skull göra sig av med alla spädbarn i hela trakten. Jesus fick ett

kort liv här på jorden. Det skulle inte dröja så länge tills maktens och våldets män kunde göra sig av med honom. Jesus kommer alltid att förbli en nagel i ögat för dem som vill härska och styra efter eget huvud. Jesus kommer alltid att reta gallfeber på dem som inte vill böja sig ner inför barnet i krubban och tillbe Gud i ödmjuk gestalt.

För dem som vill tacka Gud för hans stora härlighet i detta fattiga barn strålar hela tillvaron av Guds härlighet. När vi väl har kommit därtill, att vi vågar tro på inkarnationens helt omvälvande realitet, börjar härlighetens ljus att flöda och stråla. ”Ditt ljus är här... folken skall vandra i ditt ljus” (Jes 60:1,3). Ända från skapelsens morgon har Gud förberett det oerhörda att han själv vill bli en del av sin skapelse och lysa upp allt med sitt överjordiska ljus. Öppnar vi oss för denna hemlighet, detta mysterium, då förändras allt. Då ser vi spår av Guds härlighet vart vi än vänder oss. Hela den skapade verkligheten blir upplyst och allt lyser upp av Guds fördolda, men verkliga härlighet. Då blir det helt naturligt för oss att tacka honom för hans stora härlighet som uppenbaras i det lilla och ringa. Ingenting är kemiskt fritt från denna härlighet sedan Gud själv stigit ner i sin skapade verklighet. Genom Kyrkans sakrament blir detta ännu tydligare för oss. Den osynlige Guden använder det synliga för att komma till oss och överösa oss med sin nåd och härlighet. Allt blir mer och mer genomskinligt för Gud. Allt talar om honom, ja, sjunger hans lov. När vi ser på skapelsen med trons ögon, blir det som en kör som ständigt lovsjunger Gud i alla tänkbara tonarter. Ja, även vi som sjunger lite falskt och kraxar som de stackars kråkorna får vara med i denna lovsångskör. Också det ofullkomliga kan förvandlas av Guds nåd.

Men hur underbart det än är att få möta Guds härlighet på detta sätt och tacka och lova honom för den, så är det ändå bara en liten försmak av den eviga härlighet som vi är kallade att få del av. ”Led även oss, som redan känner dig i tron, till att skåda hans härlighet i himlen”, bad vi i dagens kollektbön. De strimmor av Guds härlighet som vi redan anar här på jorden får oss att längta ännu mer efter den fulla verkligheten, som vi är kallade att få del av. Men vi kan bara få del av den, om vi redan nu söker Guds ansikte och vördar det i de fattigas och förföljdas plågade ansikten. Gud kan bara känna igen oss som sina barn, om vi har känt igen honom i dem som är hans mest älskade söner och döttrar. Därför behöver vi verkligen Guds ljus som leder oss på vår väg, så att vi mer och mer kan öppna oss för honom som kommer till oss i fördold och förklädd gestalt. Allt detta får vi begrunda, när vi varje söndag på nytt får tacka Gud för hans stora härlighet: *Gratias agimus tibi proper magnam gloriam tuam*. För säkerhets skull säger jag det också på latin, så att vi inte kan missa detta livsviktiga budskap.